

найсетнѣ съсь лъжы и клеветы го предади на Римскія-тъ на-
 Лук. 23-40. } мѣстникѣ на *Пилата*, що то той да утвърди и да
 испълни изреченіе-то на съвѣтатѣ. Іуда кѣто видѣлъ това,
 раскаялсе, и отишълъ съсь отчаяніе та се убѣсилъ. А Пи-
 латъ намѣрилъ Хріста правъ и невиненъ, и, еще кѣто да го
 освободи, потвърдилъ намѣреніѣ то си предъ народатѣ и и-
 справилъ при Него Варавва разбойника-тъ, и мыслилъ, чи кѣ-
 то го видятъ при разбойника-тъ униженъ, ще се смиятъ за
 Него, та щѣ земнѣтъ да го молѣтъ да имъ го пусти: за туй
 имъ рекълъ, чи иматъ обычай на сѣка Пасха да имъ прошава
 и пуца по одного отъ престѣпници-тъ, та, ако искатъ, да
 имъ го пусти; амж вародъ-атѣ выкижълъ: Не Него, амж Ва-
 равва ни пусти. За кое-то и предаль Пилатъ Іусуса да го
 біѣжтъ, и въ тосѣ окървавенъ видѣ пакъ го представилъ на
 народатѣ, и гледалъ бари съсь туй да възбуди въ народатѣ
 жалостъ, и еще два пѣти имъ засвидѣтелствуваь отсвѣтъ
 туй, чи той намѣрва Іусуса невиненъ. Амж сички-тъ му пре-
 даганія, за да утоли народнѣ тѣ яростъ, останѣли праздни:
 народъ-атѣ непрестанно крещѣль, за да повели да распнѣтъ
 Іусуса. Найсетнѣ, кога то выкатѣ часъ по часъ се умно-
 жавалъ, Пилатъ отсѣдилъ Хріста за распѣваніе, и си умыль
 рѣцѣ-тъ предъ народатѣ, кѣто му казалъ, че той е не по-
 виненъ въ кръвѣта на този праведникъ; на кое-то отгово-
 рилъ народатѣ: *Кровъ Его на насъ и начадахъ нашихъ!*

§ 15.

Распѣтіе-то Іусусова. Матѣ. 27, 33-51.

Подырѣ туй повели Хіриста на кѣмъ гора та Голгоѣа
 и го распѣли на кръстѣ, между двама злодѣе, (каквото наказа-
 ніе имало унуй времѣ въ Римлѣне тѣ за разбойници-тъ). Но
 единъ атѣ отъ тѣхъ получилъ спасеніе на душа та си, като
 позналъ, исповѣдалъ Іусуса за Богъ и извикаль *Помени ме*
Господи, егда пріидеши въ царствіи твоємъ. Хрістосъ въ